

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tükrök törvénye**

1. A tükrök törvénye

Cső-Eliza

Alinda a tenyerébe zárta az aranyló fémszálat, miközben a dinamoterem csengője élesen jelzést adott a műszakváltásra. A pedálok lassuló kattogása mögött a csarnok hirtelen némaságba borult. A lány a kezeslábasa belső zsebébe csúsztatta az apró tárgyat, s tekintete a nagymamáját kereste. Az öregasszony remegő kézzel törölte meg izzadt homlokát, szemeiben a rettegés mellett valami régen elfeledett, finom gyengédség derengett.

A lakószektor felé vezető szűk folyosón a kolónia megszokott, rideg szürkésége uralkodott, ám a szellőzőnyílások mélyén hirtelen fura, meleg fénysugár villant át. Nem a szintetikus neonsorok vibrálása volt ez, hanem valódi, visszatükrözött fény, amelyet valaki messze, a leselejtezett járatok mélyén a rejtett kar átállításával irányított ide. János mozdulata odafent felborította a kolónia merev egyensúlyát.

- Nagyanyám... - suttogta Alinda, ahogy a mennyezeti rácsra pillantott. - Ez nem a gépek fénye.

- Halkan, gyermekem - szorította meg a lány kezét az öregasszony, szaggatottan lélegezve. - A gépek csak energiát számolnak. Áramot meg húst. De aki ezt a fényt idefordította... az emlékszik. Az tudja, mitől maradunk emberek.

A folyosó kanyarulatában az Őrszem-3 lépegetett, de optikai lencsái elkerülték a falon végigpásztázó aranyszálat. A sugár egyetlen suhanó pillanatra megvilágította Alinda kezét, és a lány megérezte: a törvényeken túl is létezik valami, amit nem lehet végleg kiirtani.